

Valintojen putki – Tarina 19-vuotiaan Emman näkökulmasta

Tästä se nyt alkaa. Tulevaisuuteni on kyseessä. Olen hakemassa kunnollista työtä ensimmäistä kertaa, mutta ennen sitä meidän täytyy tehdä testi, jolla selvitetään pätevyytemme. Se on kuulemma ollut joka vuosi erilainen. Tänä vuonna meidät saatetaan isoon saliin, joka on täynnä pöytiä joihin mahtuu vain kaksi henkilöä. Vanha nainen kävelee lavalle ja toivottaa meidät tervetulleiksi.

- Hyvää päivää! Nimeni on Elisa, ja minulla on kunnia ohjeistaa teitä tänä vuonna, nainen sanoo.
- Kuten tiedätte, tässä testissä testaamme mille alalle sovitte parhaiten, nainen jatkaa.
- Etsikää itsellenne pari ja asettukaa istumaan pöydille, hän lisäsi nopeasti.

Kuin salaman iskusta kaikki alkoivat hölistä ja etsiä paria. En tuntenut ketään sieltä, joten seisoin vain paikallani, kunnes vaaleatukkainen tyttö vetäisi minut nopeasti pöydälleen. Katsahdin häneen nopeasti, mutta siirsin katseeni paperiin joka oli asetettu keskelle pöytää. Paperiin piti kirjoittaa omat tietonsa niin että tiedettäisiin kenestä oli kyse. Kirjoitin paperiin Emma Korhonen. Sitten laitoin osoitteeni alapuolelle. Kun olin valmis, jäin istuskelemaan tuolille ja katselin ympärilläni. Pian silmäni liimautuivat viereisen tytön paperiin; jossa luki isolla selkeällä käsialalla 'Jenna Mäkinen'. Sillä hetkellä sydämeni melkein pysähtyi. Voiko olla totta? Entinen paras ystäväni istui vieressäni? Me emme enää nähneet ikinä sen jälkeen kun jouduimme seiskalle, eri kouluihin. Ajattelin tehdä testin rauhassa, ja vasta sen jälkeen puhua hänelle.

Testin loputtua olimme kävelemässä ulos, ja Jenna oli jo melkein ulkona. Juoksin hänen peräänsä ja yritin huutaa "Jenna!!" mutta hän ei kuullut. Nyt hän oli jo poissa. En voinut uskoa, että olin jättänyt tilaisuuden väliin, kun olimme vielä tekemässä testiä. Kävelin kuivaa tietä pitkin, kunnes näin maassa lapun. Nostin sen ylös ja luin sen. Lapussa luki ainoastaan:

Sori Emma.

Jättiköhän Jenna sen tahallaan siihen? Tiesin että hän häpesi sitä, mitä oli tapahtunut joskus kuutosella, mutta olisin silti halunnut puhua hänelle kasvotusten.

Revin lapun neljäksi paperisuikaleeksi ja heitin ne leijumaan tuulen mukana.

Kia Lappalainen 6c,

Töölön ala-asteen koulu